

Disertacijos anotacija

Disertacijoje nagrinėjamas laimės patirčių konstravimas savi-pagalbos mokytojų naratyvuose Lietuvoje. Disertacijoje keliamas probleminis klausimas: kaip savi-pagalbos mokytojai Lietuvoje konstruoja ir formuoja laimės naratyvus, kokios socialinės patirtys bei elgesio strategijos, siejamos su laimės siekiu, juose aptariamos. Teorinėje disertacijos dalyje, apžvelgus laimės sampratos istorinę raidą ir išryškinus šiuolaikinių pozityvistinių laimės tyrimų ribotumus ir jų kritiką, analizuojama emocinės kultūros reikšmė laimės raiškai ir patirčiai. Išskiriama trejopa šiuolaikinėse rinkos visuomenėse vyraujančios terapinės kultūros reikšmę laimei. Aptariama konkrečioje kultūroje esančių normų ir taisyklių reikšmė laimės, kaip emocijos patyrimui ir raiškai. Aktualizuojamas laimės, kaip normatyvinės socialinės kategorijos formavimas terapinėje kultūroje bei atskleidžiama, kaip laimė tampa nuolatinio savęs ugdymo galutiniu tikslu ir savasties transformacijos bei tobulinimo vertinimo matu, kuris reiškiasi per terapinio naratyvo struktūrą. Remiantis pateikta analize, aktualizuojama savi-pagalbos mokytojų reikšmė terapinėje kultūroje ir formuojant laimingo gyvenimo naratyvus. Empirinėje disertacijos dalyje, remiantis 23 giluminiais naratyviniais interviu su savi-pagalbos mokytojais Lietuvoje, analizuojama, kaip tiriamieji konstruoja naratyvus apie laimės siekį ir kokius veiksnius, būdingus Lietuvos kontekstui, jie įvardija kaip svarbius laimės patyrimui ir raiškai.